

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Εν Αθήναις φράγκα 10. — Εν ταύτῃ ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσῶ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕ ΤΟΥ ΣΥΝΑΡΧΕΙΟΥ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΙ

Αὐτοκτονοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 Συχνά, πυκνά πολῖται...
 Μὰ δὲ μοῦ λέτε, ἄνθρωποι
 Γιατί αὐτοκτονεῖτε,
 Γιατί μονάχοι κόβετε
 Τοῦ βίου σας τὸ νῆμα
 Γιατί ἡ τόση βία σας
 Νὰ μπῆτε μέσ' ἐστὸ μνήμα;
 *
 Τί βρίσκετε καλλίτερο
 Ἐκεῖ ἐστὸ μαῦρο χῶμα,
 Ὅπου γιὰ πάντ' ἀπλόνετε
 Ἄναισθητο τὸ σῶμα;
 Ἐδῶ, κι' ἂν βασανίζεσθε,
 Εἶν' ἡ ζωὴ ἐλπίδα
 Καὶ τὰ πιὸ μαῦρα σύγνεφα,
 Σὲ ἡλίου μιὰν ἀχτίδα
 Γλυκᾶ ξανθοχρυσόγονται
 Μερώνουν τῇ θωριά τους
 Καὶ φῶς, μέσ' ἐστὴ μαυράδα τους
 Σκορποῦν ὀλόγυρά τους.
 *
 Καὶ νύχτ' ἀκόμα ὅσ' ἄν φωτᾶ
 Τ' ἀσημωτὸ φεγγάρι,

Ὅπου ἔστὸν ἡλίο τῆς ζωῆς
 Χρουστᾶ τὸ φῶς του χάρι

*
 Ὅσο πιὸ μαῦρο σύγνεφο
 Ἐστὸ δρόμο τ' ἀπαντήση
 Τόσο τὸ φῶς του χύνεται
 Νὰ τ' ἀσημοκαπνίσῃ.

*
 Κι' ἐκεῖ ὅπου τὰ σύγνεφα
 Περνοῦνε μουσκλωμένα
 Γύρω τους κρόσσια κρέμονται
 Φεγγαρχοστημωμένα.

*
 Κι' ἐδῶ ἔστὸν ἡλίο τῆς ζωῆς
 Ἄν νέφαλο κυλιέται,
 Τὸ φῶς ἀπ' τὴν ἀχτίδα του
 Δὲ χάνεται, δὲ σβυέται.

*
 Σκορπᾶ τὸ μαῦρο νέφαλο
 Κι' ὁ ἡλῖος πάλι λάμπει
 Ἄναγαλλιάζουνε βουνὰ
 Καὶ λαγκαδιαῖς καὶ κάμποι.

*
 Ἄλοίμονο ἂν σ' ὄληνα
 Τῇ θειοπλασμένη φύσι

Μπορούσε κάθε πλάσμα της
Με μιάς ν' αὐτοκτονήση

✦

Γιατ' είναι βάσανο βαρὺ
Στόν κόσμον ἡ ζωὴ του,
Ὁ ἄνθρωπος τί θά' χανε
Ἀπὸ τὴν ὑπαρξί του!

✦

Θ' αὐτοκτονοῦσε τὸ γατί,
Ὁ σκύλος, τ' ἄλογό σου,
Τὸ πρόβατο, τὸ γίδι σου,
Τ' ὄρνιθι, ὁ πετεινός σου

✦

Τὸ βῶδι σου ποῦ 'στό ζυγὸ
'Στ' ἀλέτρι σου στενάζει,
Ψοφᾶ γιὰ σένα μὰ ζωὴ
'Στ' αὐλάκι σου χαράζει...

✦

Μὰ τί, τί λέω; Ἦλθαμε,
Θαρρῶ, σὲ τέτοιο χάλι
'Απὸ τὸ οἰκονομικὸ
Μεγάλο μας κεφάλι.
Κι' ἀντι νὰ βγῆς τὸ καύχημα
Τῶν χρηματιστηρίων
'Ελλάς μου, 'στην Ἀνατολὴ
Θὰ βγῆς Αὐτοκτονεῖον!

ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

*Ἡ ἐπιστολὴ τῶν δημοκρατικῶν φοιτητῶν τῆς Βονωνίας
πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους φοιτητὰς
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.*

Πρὸς τὸν κύριον κ. Α. Ἀρκαλίου,

πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἑλλήνων φοιτητῶν κλπ.

Ἐν ὀνόματι τῶν συναδέλφων μου εὐχαριστῶ ὑμᾶς διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἐκτιμῆσεώς σας πρὸς κραταιοὺς νέους οἵτινες δὲν κλίνουσιν ἐνώπιον ἄλλου εἰδώλου, εἰμὴ τοῦ τῆς ἐλευθερίας. Χαιρετίζοντες ὑμᾶς δὲν σᾶς λέγομεν addio ἀλλὰ à rivederci. Νὰ ἐπανιδρωθῶμεν, νὰ ἐπανιδρωθῶμεν ἐν Μακεδονίᾳ, νὰ ἐπανιδρωθῶμεν εἰς Τρέντον, εἰς Τερζέστην. Ἡμεῖς σᾶς τὸ ὀρκιζόμεθα, ὡς τέκνα τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη καὶ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, σᾶς ὀρκιζόμεθα εἰς τὰ ὄστα τῆς Χίου, ὅτι οὐδὲν πλοῖον θὰ ἐκπλεύσῃ πλέον ἐκ τῶν ἰταλικῶν λιμένων ἢνα καταπνίξῃ τὴν φωτὴν τῆς ἐλευθ. ὑμῶν ἐπαναστάσεως. Τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν κυβερνήσῃ δούλων, ἀνάξια τοῦ μεγάλου ἰταλικοῦ ὀνόματος. ἤθελεν ἀποπειραθῆ τοιοῦτόν τι ἡμεῖς γνωρίζομεν πῶς θ' ἀποδείξωμεν ὅτι ἀπὸ τῶν Ἀλπεων μέχρι τοῦ Φάρου ἡ καρδιά τῆς ἰταλικῆς νεότητος δὲν πάλλει ὑπὲρ μοναρχικῆς κυβερνήσεως τασσόμενης ἐν μοίρᾳ χωροφύλακος τῆς Αὐστρίας, ἣτι ρίπτει τὴν ὥρα κατὰ πρόσωπον ἡμῶν τὰ πτώματα τῶν μαρτύρων ἡμῶν, καὶ ἀποχανώνει καὶ διαφθερίζει ἡμᾶς. Θὰ ἀποδείξωμεν ὅτι εἴμεθα λαὸς εὐλεύθερος, τέκνα τοῦ Γαριβιάδου καὶ τοῦ Μαντσίνι, καὶ ὅτι ἡ καρδιά ἡμῶν πάλλει ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, ὑπὲρ τοῦ μεγάλου ἰδανικοῦ τῆς ἀδελφοποιήσεως τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων. Κ' ἐγὼ ἰδιαιτέρως διαβιάζω ὑμῖν τὸν χειρισμὸν τῆς ἐμῆς Σικελίας, τῆς γῆς ἐκείνης ἣν ἀκόμη διασχίζει εὐρὺς ὁ ποταμὸς τοῦ ἐλληνικοῦ αἵματος καὶ ὅπου ὡς μέγα σῆμα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐπαναστάσεως μωκάται καὶ δίδει παλμόν εἰς τὰ περίεξ ἐν ἡφαίτειον. Χαιρετίζοντες ὑμᾶς, χαιρετίζομεν τὴν συγγενὴ ψυχὴν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, τὴν πατρῷα τοιοῦτον ἠρώων, τῆς μητέρας τῆς Ρώμης. Χαιρετίζομεν λαὸν ἀείποτε ἰσχυρὸν καὶ γενναῖον, ὅστις διὰ τοῦ Μπότσαρη, τοῦ Κανάρη, τοῦ Ὀδυσσεῦς δὲν ἐλητμόνητε τὴν ἐνδοξὴν καταγωγὴν του καὶ δὲν ἀπέβη ἀνάξιος τῆς ἀρχαίας Σπάρτης, καὶ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, αἵτινες τόσον φῶς ἀνδρίας, ἐπιστήμης, τεχνῶν καὶ πολιτισμοῦ ἐξεδύσαν καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον. Διαβῆτε τὰ σύνορα, ὡς ἰερούσμενοι νέοι, ἀποδιώξατε εἰς τὰς ἐρήμους τὸν κα-

κογενῆ τουρκισμόν, ἡμεῖς δ' ἐκ πάσης γῆς ἰταλικῆς θέλομεν ὄραμεν συνεπικούροι, συμπλέκοντες, συναρμολογῶντες τοὺς τόνους τοῦ ἄσματος τοῦ Πάγκα πρὸς τὸν ἕμνον τῆς Νίκης ὅν ἐτόνισαν οἱ πατέρες ἡμῶν ἀπὸ Μπαλαταφίμι μέχρι Βολτοῦριου, ἀπὸ Βαζέκας μέχρι τῶν Βουγιλων.

Ἐξ ὀνόματος τῶν δημοκρατικῶν φοιτητῶν
Schicchi Paolo

Ἐν Βονωνίᾳ 6 Ἰουλίου 1888.

ΔΟΞΑ ΣΟΙ Ο ΘΕΟΣ !

Προειβιάσθησαν ἐπὶ τέλους εἰς ἀνθοπασιπιδά, διὰ στρατιωτικὴν ἀνδρείαν (ὡς ἀνδραγαθήσαντες ἐξόχως κατὰ στρατιωτικὴν πράξιν) λέγει τὸ διάταγμα) τρεῖς λεβένταις ἡμῶν οἱ ἐπιλοχίαι κ. κ. Μιλτιάδης Γραταγάνας, Γ. Βάγιας καὶ ὁ λοχίας κ. Χαράλαμπος Νικολιτσόπουλος, τρεῖς ἥρωες προύβασμένοι, ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Ἐθνους, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔδειξαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης τί ἀξίζουν. Δόξα σοι ὁ Θεός! Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.

Ἄν ὄλοι τὰ γαλόνια τοὺς χροστοῦσε 'στό βραχίτι,
'Στὰ μέσα τὰ βουλευτικά, 'στό κόμμα, 'στό παλάτι,
Σὲ μεσιτεῖαις γυναικῶν, σ' ἐρωτικά γατήρια,
Σ' ἀμάτωτα βασιδικὰ παρατοπανηγύρια,
Οἱ τρεῖς αὐτοὶ λεβέντες μας ἐπῆραν τὸ γαλόνη,
Χωρὶς κανένας τοὺς καιροὺς 'στὰ μέσα νὰ σκοτώνη.

ΠΗΦ! ΠΑΦ!

ΑΥΣΤΡΙΑΚΑΙ ΘΩΠΕΙΑΙ. — Ὁ κόμης Καλνόνης μᾶς διαβεβαίωσεν ὅτι ἡ Ἑλλάς κέκτηται τὰς συμπαιθείας τῆς Αὐστρίας. Τοιοῦτος εἴδους διαβεβαίωσις ἀκούει καὶ ἡ σταχυολὴ παρὰ τῆς ἀλώπεκος καὶ ὁ ποντικὸς παρὰ τοῦ γάτου. Καὶ ὁ δῆμιος ἀκόμη πρὶν κόψῃ κατὰδικον, τὸν χαϊδεύει λέγων εἰς αὐτόν: — Ἐννοια σου δὲν εἶναι τίποτε. Δὲν θὰ πονέσῃ; Ἢ σὲ προσέχω.

✦

ΦΙΛΙΤΑΛΙΣΜΟΣ. — Ἄμψ εἰλεψαν ἀπ' ἐδῶ ὁ Κουρτοπάσης καὶ ἀπὸ τῆν Ἰταλίαν ὁ Ροβιδιάν, αἱ μετὰ τῆς ἀδελφῆς Ἰταλίας σχέσεις ἐπῆραν καλὸ δρόμον. Στέλλομεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Ἰταλοὺς φοιτητὰς, μᾶς στέλλουν μ π α λ λ α ρ ῖ ο ν α ἰ ς. Τοὺς προσφωνοῦ-

μεν μὲς προφρωνοῦν Ἐνθουσιάζονται ὑπὲρ ἡμῶν. Τρελλαινόμεθα δι' αὐτούς. Δὲν μένει πλέον ἄλλο παρὰ νὰ σμίξῃ ἡ Μεγάλη μὲ τὴν Μικρὰν Ἑλλάδα μὲς, ν' ἀποτελέσωμεν μίαν ἀληθῶς Μεγάλην Δημοκρατικὴν Ἑλλάδα, χωρὶς Πάπα καὶ Βασιλεῖα!

ΣΑΡΑΝΓΑΕΠΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ.—Τόσα ἑκατομμύρια φλωρινίων ζητεῖ ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις παρὰ τοῦ διφυοῦς αὐτῆς κοινοβουλίου προβλέπουσα τὸν ἐπιεξίμενον εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Ὁ Καλνὸκης ἠρωτήθη τί τὰ θέλει, ἀλλ' ἐμάσησεν ἀπαντήσεις σκοτεινάς ὅσον καὶ τὰς τῆς Πυθίας πρὸς τὸν ἡμέτερον Δελφινῶν ἐν Δελφοῖς. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἴναι κανεὶς προφήτης πρὸ Χριστοῦ ἢ τοιοῦτος μετὰ Χριστόν, δύναται νὰ προσέβῃ ὅτι τὴν ἐργασμένην ἀνοιξὶν πολλὰ Ἑβρώπη ἔχει ἀπόφασιν ν' ἀύτοκτονησῇ.

Ο ΦΙΛΗΜΩΝ ΣΩΖΕΤΑΙ. — Δύο νεροπληθῆ ἀρχαῖα πηγάδια ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰς παρὰ τοὺς στόλους ἀνασκάρας. Ὁ Φιλήμων σώζεται. Μὴ χρεωστῆς τῶρα εὐγνωμοσύνην εἰς τὰ ἔργα τῶν προγόνων. Ἡ ἀρχαιότης μὲς σώζει, ἡ ἀρχαιότης μὲς πλουτίζει, ἡ ἀρχαιότης μὲς ποτίζει...

Μεταξὺ δύο :

- Αὐτὸς ὁ κάπηλος ἔχει τὸ ωραιότερον καλὸ κρασί.
- Ναί, ἀλλὰ πρέπει τὰ καταδιωχθῆ ὡς ἀρχαιο-κάπηλος.

ΚΑΛΟΠΕΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΥΣΙ.—Θυμάσια τρώγει κανεὶς εἰς τὸ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Χαϊμαντζῆ Ἐστιατόριον. Ἀξίζει νὰ καταβῇ τις ἐπιτήδεις εἰς τὸ Μαρούσι, διὰ νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖνῃ ἐκεῖ. Εἰς τῶν δύο συνεταίρων ὑφ' ὧν τὴν διεύθυνσιν εἶναι τῶρα τὸ Ξενοδοχεῖον καὶ τὸ Ἐστιατόριον, ὁ κ. Παναγιώτης Κουντούρης εἶναι *cordou bleu*, καθὼς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, ἐργασθεὶς ὡς *chef* εἰς διαφόρους προσεβίας. Καὶ εἶναι ἔρμαιον, δι' ἕνα Λούκουλλον τοιοῦτος ἀρχιμάγειρος εἰς τὸ Μαρούσι. Περιποιητικώτατος δὲ εἶναι ὁ ἕτερος τῶν συνεταίρων κ. Πέτρος Γεραμῆς. Ἀφινομεν πλέον τί νεκταρ εἶν' ἐκεῖνο τὸ κρασί του καὶ παραλείπομεν τὴν ἐκ τοῦ νεροῦ τοῦ Ἀμαρουσίου ἀπόλαυσιν. Τὸ νερὸν τοῦτο, ἀνώτερον καὶ τοῦ τῆς Καισαριανῆς, ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν καὶ ἐπιταχύνει τὴν πέψιν. Εἰς τοῦτο δὲ κυρίως καὶ εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τῶν ὀφείλουσιν τὴν ἡράκλειον ὑγίαν καὶ ῥώμην αὐτῶν οἱ Ἀμαρουσιῶται οὐδέποτε ἢ σπανιώτατα λαμβάνοντες ἀνάγκην ἰατρῶν καὶ ἀποθησκοντες ἀνευ τῆς βοήθειας αὐτῶν. Εἶναι ὡς εἶδος ἀθάνατο νερό.

ΛΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑ. Ἦλθαν, ἦλθαν ἐπὶ τέλους μολὶς κατορθώσαντες ν' ἀπέλθωσιν ἐκ Θεσσαλονίκης οἱ κκ. Μποῦν καὶ Γκρέγορου, μὲ τοὺς Λέοντας, τοὺς Ἴππους, τοὺς σοφοὺς ὄνους καὶ τοὺς μάνταϊς χοίρους αὐτῶν. Οὐδέποτε παρόμοιος θίασος ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Ὁ Γκρέγορου αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ ἕνα ἄλλον γέροντα συνώνυμόν του ἐλθόντα ἄλλοτε εἰς Ἀθήνας. Αἱ παραστάσεις ἔρχονται, πιστεύομεν, τὸ Σάββατον, εἰς τὸ παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ Λαυρίου εὐρυχωρότατον θέατρον, ὅπου παρεσκευάσε καταλλήλως ὁ ἀκούρατος φίλος κ. Παναγιώτης Τσίγκρης. Δὲν θὰ μείνῃ ἀρσενικός ἢ θηλικός, νέος, γέρον ἢ παιδί, νὰ μὴ θελήσῃ νὰ ἰδῇ αὐτὰ τὰ θαυμάσια. Ἀποῦ, φαντασθῆτε, εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν κατῆντησε νὰ πληρῶνουν ὅλον τὸ θέατρον αἱ πλουσιώτεροι οἰκογένειαι διὰ ν' ἀπολαύωσιν ἀποκλειστικῶς αὐταὶ καὶ ἐν ἀνέσει τοῦ θεάματος.

ΛΕΙΟΜΙΜΗΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ — Εἰς τὸ καφεῖον τοῦ κ. Ἀχιλλέως Σέρβου, παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ Λαυρίου ἔχετε μὲ μίαν μόνην δεκάραν τὸν καφέ, τὸ ποτὸν σας ἢ τὸ μικρὸ γλυκὸ σας καὶ ἕνα ποτήρι νερό τῆς Καισαριανῆς. Τ' ἀκοῦτε; ἕνα τέτοιο νερὸ, μ' αὐτὴν τὴν λειψυδρίαν καὶ μὲ τὴν ὑποπιπτον πάντοτε ποιότητα τοῦ συνήθους νεροῦ τῆς δεξαμενῆς, εἶναι πολὺτιμον. Εἴθε δὲ νὰ ἐμιμοῦντο πολλοὶ συνάδελφοί του τὸν φιλότιμον κ. Σέρβου.

ΙΔΙΑΙΓΕΡΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ.—Κάτω εἰς τὸ Παλιὸν Φάληρον, ὅσοι ξέρουσιν νὰ πῖνουν κρασί ἄς ῥίχνωνται εἰς τὸ κοκκινέλι τῶν ἀδελφῶν Ξεροταγάρων *τε φαρμάκι πρᾶγμα!* Ἐκεῖ, ἂν ἔχετε τύχη, ἐπιτυχένετε συχνὰ καὶ κατὰ ζωντανά, σπαρταριστὰ μπαρμποῦνια μὲ μουστάνια πρὸ στρημμένα ἀπὸ τοῦ κύρ Σπύρου. Ἀλλὰ ἴσθιν τὸ κρασί!

Τὸ πίνεις καὶ ἔτῃς φλέβαις σου ἀθανασία χύνει
"Ὅσο καὶ ἂν πίνῃς ἀπ' αὐτό, τὸ πίνεις, δὲ σὲ πίνει.

ΛΟΥΤΡΑ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. — Ἦρχισαν, ἤρχισαν τὰ μοναδικὰ λουτρά τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, ἀσυγκρίτως ἀνώτερα τῶν τοῦ Νέου διὰ τὴν καθαρότητα τῶν ὑδάτων καὶ τὸ ἀτάρακτον αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμβάτου ἀνέμου θολόνοντος τὸσον τὰ νερά τοῦ συναδέλφου του. Καὶ εἶναι πάλιν διευθυντῆς αὐτῶν ὁ καπετὰν Γιαννῆδὸς ὁ Πρεβεδοῦρος μὲ τὴν τόσῃ πρόθυμον καὶ περιποιητικὴν ὑπηρεσίαν του. Τὰ λουτρά του κατέχουν τὴν ἐκλεκτὴν θέσιν τὴν ὁποῖαν τεσσαράκοντα ἱατροὶ ἐξέλεξαν, διὰ νὰ λούηται ποτε ἡ μακαρτίτις βασίλισσα Ἀμαλία. Μυροκοπῆ ἢ θάλασσα ἔκεῖ.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Αὐτὸ δὲ τοῦτο ἔπραξε καὶ ὁ σύντροφός του καὶ τὸ ἄνωθεν πίπτον φῶς ἐρώτισε τὴν φρικτὴν μορφήν τοῦ Παπάζογλου καὶ τοὺς κανονικοὺς χαρακτήρας τοῦ Χαριτίδου.

— Πῶς σὲ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις; ἐπανέλαθεν ὁ τραπεζίτης τοῦ Γαλατᾶ, ὁ πολυπρῶτος ἀνθρώπος, ὅστις, καθ' ὄρισμένην ὥραν, ἐξήρχετο τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ γραφείου ὅπως σκευωρήτῃ ἔργα σκότια ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις αὐτοῦ δώμασι. ἄξίζει, νομίζω, τὸν κόπον ν' ἀσχοληθῶμεν περὶ αὐτῆς.

— Ναί, ἀπάντησεν ὁ Χαριτίδης, τὸ συμβάν εἶναι παράδοξον. Αὐτοὶ οἱ καϊκτοῆδες δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἠπατήθη-

σαν, ὡς πρὸς τὸν φανόν. Πῶς εὐρίσκεται εἰς χεῖρας ἐφέντη τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζομεν καὶ ὅστις μὲς γνωρίζει ἐτι ὀλιγώτερον;

- Ἀπατάσαι, ἐγὼ τὸν γνωρίζω.
- Ἀλήθεια; Δὲν μοῦ ὠμίλησες ποτὲ περὶ αὐτοῦ.
- Ὅ,τι μποροῦσα νὰ σοῦ εἶπω δι' αὐτὸν δὲν ἐνδιέφερε τὸ Τάγμα, ἀλλὰ γνωρίζω τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὸς ὁ Μουράτ, καὶ ἔβλεπα συχνὰ τὸν πατέρα του, πρὸ εἴκοσι ἐτῶν.
- Ἄς ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα. Εἶναι προφανές ὅτι ὁ φανὸς ἐλήφθη ἐκ τῆς δεξαμενῆς. Λοιπὸν κάποιος εἰσεχώρησεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἀποθηκεύομεν τὰ προϊόντα μας καὶ συγχροτοῦμεν τὰς συναλεύσεις μας, ὅταν συγκαλῶ τὸ μέγα συμβούλιον.

— Αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται ἀποδεδειγμένον. Πρῶτον ἢ σιδηρὰ πύλη εἶναι ἀθικτος. Ἀπὸ ποῦ θὰ ἔπερασε;

— Λησμονεῖτε ὅτι ἐφρόντισαν νὰ κλείσουν τὴν θύραν ἐξερχόμενοι. Ἄν εἰσῆρχετο κινεῖς, ἐνῶ εἰργάζοντο, θὰ συνελαμβάνετο εἰς τὴν παγίδα καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ δεξαμενὴ μίαν μόνην ἐξόδον ἔχει.

- Ποῦ ζεύρεις;
- Τόσα ἔτι τῶρα τὴν ἐπισκεπτόμεθα καὶ ἄλλον δρόμον πρὸς αὐτὴν δὲν ἀνεκαλύψαμεν ἐκτὸς τοῦ ὑδραγωγείου. Τὸ κατ' ἐμὲ τὴν ἐξηρένησα ἑκατοντάκις· ἐβεβαιώθην ὅτι εἶναι κατὰφρακτος. Εἶναι πέτρινον κουτὶ χωρὶς οὔτε μία χα-

ΤΗΛΕΓΡΑΦΕΙΟΥ ΒΡΩΜΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Οι υπάλληλοι τοῦ τηλεγραφείου ἀπειλοῦνται ὑπὸ τύφου. Τὰ δωμάτια πάντα ἀπόζουσι ὡς ἐκ τῆς γεινιάσεως αὐτῶν μετὰ τοῦ ἀποχωρητηρίου ὃ ἀπὸ τῆς αἰθούσης ἐν ἡ δεκαπέντε ἄνθρωποι ἐργάζονται διαρκῶς εἶναι πάντῃ ἀνεπαρκῆς πρὸς συντήρησιν. Ἡ ἀκαθαρσία ἐφάπτεται εἰς τὸ μὴ παραιτέρω. Ἐν τῇ διεκπεραιώσει ἐνθα εἰς—8 πάντοτε ἐργάζονται, καὶ τῆρ δωμάτιῳ τῶν διανομῶν, μόλις δύνανται τὴν νὰ εἰσέλθῃ φράττων τὴν βίβλα. Πρὸ μηνῶν ὁ διαταχθεὶς νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ κτίριον νομομηχανικός δι' ἐκθέσεως του παρέστησε τὴν οἰκτράν κατάστασιν καὶ τοὺς ἀνθυγεινολογίους ὄρους ὑφ' οὓς ζῶσι καὶ ἐργάζονται τόσοι ἄνθρωποι προτείνας τὴν μεταφορὰν τῶν γραφείων εἰς τὸ ἄνω πάτωμα ἐνθα εἶναι δυνατόν νὰ γίνουσι ἐπιθεωρήσεις καὶ μεταρρυθμίσεις· ἀλλ' ἡ ἐκθεσις ἐκείνη παραπεμφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγραφῶν εἰς τὴν ὑποδιεύθυνσιν ἀρμόδιαν νὰ γνωματεύσῃ περὶ τῶν προτεινομένων ἐπισκευῶν καὶ μεταρρυθμίσεων, ἐγρατήθη καὶ κρατεῖται εἰσέτι ὑπὸ τοῦ ἀ ρ μ ο δ ι ο υ διὰ λόγους οὓς ἀποφεύγομεν νὰ ἐκθέσωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Οἱ δυστυχεῖς υπάλληλοι οὐδὲν δυνάμενοι ἀπέναντι τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἰσχύος τῶν προϊσταμένων των, ὑποφέρουσι, ἀσθενοῦσι, φθίνουσι ἐν σιωπῇ. Δὲν εἶναι ἄρα γε δυνατόν νὰ διαταχθῇ ὁ ἀ ρ μ ο δ ι ο ς νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐκθεσιν μετὰ τῆς πολυτιμῆς γνώμης του ὑπὸς ληφθῆ ἐπὶ τέλους ἐν μέτρον πρὸς σωτηρίαν πενήτηκοντα ἀνθρώπων ἀπειλομένων ὑπὸ διαφόρων ἀσθενειῶν, κατὰ τοιαύτην μάλιστα ἔβραν τοῦ ἔτους, ἥ φρονεῖ τάχα ὁ ἀρμόδιος ὅτι πρέπει νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν φθίσιν ἥ εἰς τὸν ἐκ τύφου θάνατον τόσοι ἄνθρωποι χάριν τῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ συμφέροντος ἑνὸς καὶ μόνου; Κύριε Καζάζη ἔχετε γνῶσιν ὄλων αὐτῶν ἢ κατὰ πρῶτον ἀπὸ ἡμῶν τὰ ἀκούετε;

ΤΟ ΦΙΑΣΚΟ ΤΟΥ ΛΑΣΣΑΛ

C' en est fait ! Αἱ τρεῖς πρῶται παραστάσεις, τρεῖς λαμπραὶ ἀπειλοὶαί τοῦ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ περιμαζευμάτων καθαρισθέντος θιάσου Λασσάλ ἀπεράσισαν περὶ τῆς τύχης, καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ παρ' ἡμῖν. Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι πολλοὶ δὲν εἶναι τόσοσιν κοροῖδα ὅσων φαίνονται καὶ δὲν τρώγουσιν ἄχυρα, οὔτε δύνανται νὰ περάσῃ παρ' ἡμῖν ὁ Λασσάλ ὡς artistes αἰοῦδου; τριτευόντων καμφθείων καὶ νὰ μᾶς πουλήσῃ τῆς καρκαζαῖς δι' ἀηδονία. Οὕτω πολλοὶ τῶν ὑποσχθέντων αὐτῇ τὴν συνδρομὴν των, ἀπέσυραν τὴν ὑπόσχεσίν των μετὰ τὰς τρεῖς δοκιμαστικὰς παραστάσεις, ἀπέσυρε δὲ καὶ ἡ Ἑταιρία τοῦ γέρω ΣΑΠ τὴν ἰδικὴν της περὶ ἐπιχορηγήσεως ἐξ εἰκοσιπέντε χιλιάδων δραχμῶν, καὶ τελευταίον, ὡς ἂν μὴ ἤρκεσαν αὐτὰ, ἀπέσυρε καὶ ὁ κ. Συγγρός τὸν λόγον του περὶ παραχωρήσεως τοῦ Νέου Θεάτρου εἰς τὸν θηριοδασαστὴν τῶν panthères de Baignolles. Ὁ κ. Λασσάλ ὁ ἀναγκασθῆν' ἀναμασσήσῃ πάλιν ἐκ τοῦ δραματολογίου του ἐν ἡ δὲ ἔργα ἐπιτυχότα μὲν ἄλλοτε, τῇ συνάρσει τοῦ ζεύγους τῶν Γκρετῶ καὶ τοῦ ἀμιμήτου ἐκείνου κωμικοῦ Δουσέ, ἀλλ' ἀσφαλῆ ἔχοντα τὴν ἀποτυχίαν αὐτῶν, ἀφ' οὗτοι οἱ τρεῖς οὗτοι ἰσχυροὶ ἐπίκουροι τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ τὸ πολὺ πολὺθὰ κατορθώσῃ νὰ ἐλύσῃ ὀλίγον κόσμον εἰς τὸ θέατρον του παρωδῶν ἐν τῇ Ma. tre de Forges τὸν θαυμασίον ἡμῶν Δαμαλῶν, οὗ ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Σιδηρουργοῦ δὲν εἶναι ἀξίος νὰ κρατήσῃ τὴν σφύραν. Τὸ φ i α σ κ ο τοῦ ὑπερφιάλου Γαλάτου ἔστωσεν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἐξουτελισμοῦ τοῦ

συγγροῦ Θεάτρου, δι' οὗ τὴν ἐνοικίασιν τοσαύτας λαμπρὰς προτάσεις ὑπέβαλεν ὁ ἡμέτερος κ. Κωστόπουλος

Εἰς τὸ θέατρον Φαλήρου, ἐνφ τραγουδεῖ ἡ κυρία Στέλλυ :

— Κάπου ξέχασε τὴ φωνή της.

— Δὲν τὴν ἀφῆσαν νὰ τὴν πάρῃ μαζὴ της ἐνεκα τῆς φυλλοξήρας.

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΠΑΠΑΔΩΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΥΜΜΑΖΕΥΟΝΤΑΙ.

Ἐπιστέλλει ἡμῖν μίαν πολυτίμησιν συνεργάτις.

Οἱ παπάδες τῆς ἐδῶ δυτικῆς ἐκκλησίας, φέρονται πολὺ ἀντιχριστιανικῶς πρὸς τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτοὺς πτωχοὺς τοῦ δόγματός των, οὓς πεινῶντας καὶ διψῶντας ἀποπέμπουσιν, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ἐπεινάσα καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φ. ρ. τῷ, εἰδίψησα καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι πιεῖν. Ὁ δεσπότης μάλιστα ἔχει δώσει αὐστηρὰν διαταγὴν εἰς τὸν ὑπηρετὴν του, ἅμα πτωχὸς τις τὸν ζητήσῃ, νὰ μὴ τὸν δέχεται, ἀπαντὶ γὰρ τῆρ αἰτοῦσιν, σοὶ λέγει, οὐ δοθήσεται καὶ παντὶ τῆρ κρούοντι οὐκ ἀνοιγήσεται. Μόνον διὰ τοὺς πλουσίους εἶνε ἡ θύρα του ἀνοικτὴ καὶ δι' αὐτοὺς μόνον φαίνεται προσθεῶν ὅτι «εὐκοπώτερον ἔστι πλοῦσιον εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἢ χάμιλον διὰ τρυβαλίας ραφίδος». Τὸ σατανάρεστον αὐτοῦ παράδειγμα ἐμιμήθησαν καὶ οἱ παπάδες καὶ ὁ ἐφημέριος. Οὕτω δὲ πρὸ τινῶν ἡμερῶν πτωχὴ δυτικὴ οὐκ ἔχουσα τοῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει οἰκτρῶς ἀπεδιώχθη παρ' αὐτῶν καὶ ἐν τῇ ἀπελισμῇ αὐτῆς ἐδάσφημι. Τοιοῦτοι παπάδες θ' ἐνέπνευσαν τὸν μέγαν ἰταλὸν δημοκράτην εἰπόντα ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἡττηθῆσῃ ὅταν κρεμάτῃ, μὲ τὸ ἔντερον τοῦ τελευταίου παπᾶ, τὸν τελευταῖον βασιλεῖα ! Π.

Εἰς τὴν ANTONIETTA CHITTEN

Φτερά δὲν ἔχεις καὶ πετᾶς τῆς Ἰταλίας κόρη,
Συλφίς ἔστην ἐλαφρότητα, ἔστη χάρι Τερψιχόρη,
Σὰν χελιδόνι χύρεσαι, σὰ λυγαριὰ λυγρέσαι,
Σὰν πεταλούδα ἔδῳ κ' ἐκεῖ ἀνεμοξέπετρεσαι.
Χορεύεις καὶ τριγύρω σου καρδιαῖς ἀνεμοθέτρεις,
Στὰ μεθυσμένα κύματα τοῦ βάλς μᾶς συνεπαίρεις
Μᾶς κολυμπᾶς καὶ μᾶς βουτᾶς μᾶς παίξεις, κ' ἐν ὀλγίῳ
Μέσ' ἔστοῦ χοροῦ τῇ θάλασσα χορεύοντας μᾶς πρίγεις !

(Bis !) — Εἰς τὴν ΑΥΤΗΝ — (Bis !)

Κ' ἂν «μὴ μού ἄπτου» λούλουδα σοῦ σιμώνατος, ἐπίσης
Ἀπάνω των θά ἔχορενες χωρὶς νὰ τὰ πατήσης.

Ῥαμπαγᾶς.

Ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ἐκδότου κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ἐξεδόθη τὸ Δοκ. τεύχος τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Λεξικοῦ τοῦ κ. Α. Ρ. Παγαβῆ περιέχον 22 εἰκόνας ἐν τῇ κειμῆφ — Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται φρ. 1. — Οἱ πέμπτοντες εἰς τὰ καταστήματα τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου φρ. 30, θέλουσι λάβει ὀλόκληρον τὸ σύγγραμμα ἤτοι καὶ τὰ 50 τεύγη. — Τὸ Εὐν τεύχος ἐκδοθήσεται μετὰ 15 ἡμέρας.

ραμάδα. Οἱ πρόγονοί μου, οἱ Ἕλληνας τοῦ Βυζαντίου, ἐκτιζαν καλά.

— Τόσῳ καλὰ ὥστε ἕως ἀπέκρυψαν ἐπιτηδεῖως εἰς τὸ κτίσιμον κῆμιαν ἀπόκρυφον δίοδον. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὰς εἰκασίας καὶ ἄς σκεφθῶμεν βαθύτερα.

Ὁ φανὸς ἐξηφανίσθη, τοῦτο εἶνε ἀναμφισβήτητον. Οἱ τὴν ἀποθήκευσιν ἐπιτετραμμένοι ἀδελφοὶ δὲν εἶχον κανὲν συμφέρον νὰ τὸν πάρουν, λοιπὸν δὲν πρέπει ν' ἀποδώσωμεν εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπεξαίρεσιν.

Ἐξ ἄλλου, μᾶς ὑπέδειξαν ἄνθρωπον φέροντα φανὸν ἀπαράλλακτον πρὸς τοὺς ἰδικούς μας.

Ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ κλέπτης τὸν ὁποῖον ζητοῦμεν.

— Κλέπτης κλέψας μόνον τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος φανόν. Χθὲς ἔκαμα τὴν καταγραφὴν τῶν κειμηλίων καὶ τῶν ἐμπορευμάτων τῆς ἀποθήκης.

Δὲν μᾶς λείπει οὔτε ἓνα δέμα, οὔτε ἓνα δακτυλίδι, οὔτε ἓνα ρωλόγι. Καὶ δὲν εἶναι ἀπορίας ἀξίον, διότι, καὶ ἂν παρὰ δεχθῶμεν ὅτι παρεῖσακτός τις παρεῖσέδωσε παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ ὑδραγωγείου καὶ εὐρῆκεν ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ μαγαζείου, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταβῆ εἰς τὸ βᾶθος, διότι οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἐφρόντισαν, καθὼς πάντοτε, ν' ἀνατρέψουν τὴν κλίμακα. Ἐπρεπε νὰ ἔχη πτερὰ ὁ φαντασιώδης κλέπτης διὰ νὰ ὑπεξαίρεσῃ τὴν λείαν μας.

— Δὲν ἀπορῶ διότι δὲν τὴν ἤγγισε. Ἐξίτητι τι καλλίτερον.

— Ἐξηγηθῆτε, ἀρχηγέ, διότι, τὸ ὁμολογῶ, δὲν ἐννοῶ πλέον.

— Ἐνθυμήσου τί μᾶς εἶπεν ὁ καϊκτεῆς. Δὲν ἐδήλωσεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ φανάρι ἦτο κατασκοπισμένος καὶ ῥακενδύτης;

— Ναί.

(ἀκολουθεῖ)